

жени богомили, които бѣха нападнали стражата му. И сега, той тайно обикаляше всички градове и селища, отново бунтуваше и размиряваше народа. Двесте перпери бѣха обявени отъ глашатаитѣ по всички мѣстности за награда томува, който го залови. Ала сякаш проклетиятъ триезичникъ бѣ прокопалъ като плѣхъ подземни ходове по цѣлата страна. Тѣкмо щѣха да го заловятъ нѣкъде и той изчезваше по чуденъ начинъ . . .

Борилъ отново въздѣхна съ гнѣвъ и недоволство. Скрѣсти жилеститѣ си сухи рѣце, пакъ се залута изъ полумрака на потъналитѣ въ дълбока тишина зали.

Изведнѣжъ той се сепна. Студена потъ овлажи челото му. Дръзна се назадъ, извика съ предрезнѣлъ гласъ:

— Кой е? Кой е тамъ?

— Азъ съмъ . . . Не виждашъ ли? Не викай като безуменъ. Кой би могълъ да бѣде?

— Какво правишъ тукъ по това време? — Крѣглитѣ му ястребови очи се втренчиха изпитателно въ нея.

— А ти? Ти какво правишъ? . . . Не мога да заспя.

Въ прозорцитѣ ми блести огъня на кладитѣ. Долу, откъмъ подземията се носятъ писъци и стонове. Какъ ще мога да заспя? И нощемъ ли? Не ти ли омръзна да погубвашъ людетѣ? стига толкова! Душата ми се отвърна отъ толкозъ кръвъ! Не виждашъ ли, че колкото повече ги гонишъ, толкова повече тѣ се умножаватъ. Нима искашъ да изтрѣбишъ цѣлото си племе? Дай имъ каквото искатъ!

Борилъ сви гѣститѣ си свѣтли вежди, облегна се на гърба на едно кресло. По избледнѣлото му отъ свѣтлината на месеца лице трепна ядна усмивка.

— Нали те послушахъ да отмѣня смъртната казнь на Добромира? Видѣ ли какво стана?

Целгуба наведе чело. Прибра коситѣ си, които се пилѣха по раменетѣ.

— Не можехъ да откажа на безбройнитѣ молби на Белотовица и дъщеря ѝ. Ала сега те моля по своя собствена воля. Дай имъ каквото искатъ!

Борилъ се изсмѣ дрезгаво, зловещо.